

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 594/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti AIRAM s. r. o., Jas 939, Galanta, zastúpenej Mgr. Dávidom Štefankom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica sp. zn. BB 4 T 18/2016 z 24. júla 2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 29/2017 z 31. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti AIRAM s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2017 doručená sťažnosť spoločnosti AIRAM s. r. o., Jas 939, Galanta (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. BB 4 T 18/2016 z 24. júla 2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 29/2017 z 31. augusta 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka písomne požiadala špecializovaný trestný súd o zrušenie zaistenia nároku poškodeného podľa § 51 ods. 2 Trestného poriadku, pretože v prebiehajúcej trestnej veci vedenej na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB 4 T 18/2016 boli sťažovateľke zaistené finančné prostriedky pochádzajúce zo Štátnej pokladnice a vyplatené Finančnou správou Slovenskej republiky ako vratky nadmerného odpočtu DPH za obdobie február až apríl 2010 a september až december 2010 na základe riadne uzatvorených a potvrdených daňových kontrol.

3. Uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB 4 T 18/2016 z 24. júla 2017 (ďalej len „uznesenie špecializovaného trestného súdu“) bola žiadosť sťažovateľky zamietnutá, a preto podala proti predmetnému rozhodnutiu sťažnosť, v ktorej uviedla, že nie je možné stotožniť sa s názorom špecializovaného trestného súdu, že zmena vlastníka obchodnej spoločnosti dotknutej zaistením nároku poškodeného nemá žiadny vplyv na zmenu alebo zrušenie zaistenia nároku poškodeného. Nový spoločník nadobudnutím obchodného podielu síce prevzal obchodnú spoločnosť so všetkými jej právami a záväzkami, avšak obmedzenia, ktoré sa toho času obchodnej spoločnosti týkali, mu nemôžu byť na ujmu.

4. Podľa názoru sťažovateľky z § 51 ods. 2 Trestného poriadku je zrejmé, že veci patriace inej osobe ako obvinenému alebo právnickej osobe uvedenej v § 50 ods. 1 Trestného poriadku sa vyjmú zo zaistenia. V súčasnosti obchodná spoločnosť AIRAM s. r. o. nepatrí obvinenej osobe v prebiehajúcom trestnom konaní vedenom na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB 4 T 18/2016, aj keď v minulosti tomu tak bolo. V tejto súvislosti je však potrebné posudzovať aktuálny stav a na ten aplikovať § 51

ods. 2 Trestného poriadku. Trestné konanie vedené proti obvinenej pred špecializovaným trestným súdom nemôže byť na úkor tretej osoby, resp. na úkor nového vlastníka obchodnej spoločnosti, a preto zaistenie jeho nároku ako poškodeného nemá oporu v zákone a je spôsobilé zapríčiniť súčasnému spoločníkovi a majiteľovi ujmu.

5. Následne bolo 28. augusta 2017 špecializovaným trestným súdom sťažovateľke doručené vyjadrenie prokurátora k ňou podanej sťažnosti, ku ktorému sa mohla vyjadriť v lehote piatich pracovných dní od jeho doručenia. Sťažovateľka sa k predmetnému vyjadreniu prokurátora vyjadrila podaním z 30. augusta 2017, ako aj podaním zo 4. septembra 2017. V tomto vyjadrení sťažovateľka jasne uviedla, že zaistené finančné prostriedky nemohli pochádzať z trestnej činnosti obvinenej v trestnom konaní, pretože boli riadne preverené daňovými kontrolami, o čom doložila protokoly Daňového úradu Bratislava.

6. Sťažovateľke bolo 13. októbra 2017 doručené uznesenie najvyššieho súdu, z ktorého je zrejmé, že jej bola postupom špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu odopretá možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu prokurátora zo 17. augusta 2017, keďže najvyšší súd rozhodoval v čase, keď sťažovateľke ešte neuplynula lehota na toto vyjadrenie a jej vyjadrenie ani nebolo najvyššiemu súdu predložené.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru konaním a Uznesením Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn.: BB 4T 18/2016 zo dňa 24.07.2017 a konaním a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 5 Tost 29/2017 zo dňa 31.08.2017 porušené bolo.

Základné právo Sťažovateľa na práva na ochranu vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Uznesením špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn.: BB 4T 18/2016 zo dňa 24.07.2017 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 5 Tost 29/2017 zo dňa 31.08.2017 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR, Uznesením Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn.: BB 4T 18/2016 zo dňa 24.07.2017 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 5 Tost 29/2017 zo dňa 31.08.2017 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.: 5 Tost 29/2017 zo dňa 31.08.2017 a Uznesenie Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn.: BB 4T 18/2016 zo dňa 24.07.2017 sa zrušujú a vec sa vracia Špecializovanému trestnému súdu - pobočka Banská Bystrica na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 187,40 EUR, ktorá je splatná do 15 dni od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v Tatra banka, a.s., [REDACTED].“

Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 1. decembra 2017 predseda špecializovaného trestného súdu uviedol, že dôvody, pre ktoré špecializovaný trestný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti poškodeného o zrušenie zaistenia majetku, sú podrobne uvedené v jeho rozhodnutí.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu, ktorým bola jej žiadosť o zrušenie zaistenia nároku poškodeného zamietnutá, ako aj postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu zamietol.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 11 ods. 1 listiny) každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú v rozpore s ustanovením § 51 ods. 2 Trestného poriadku, pretože

v prebiehajúcej trestnej veci vedenej na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. BB 4 T 18/2016 zanikli zákonné predpoklady ustanovené v § 50 ods. 1 Trestného poriadku pre ďalšie trvanie zaistenia, keďže obvinená [REDAKOVANÉ] v súčasnosti nie je spoločníčkou ani konateľkou spoločnosti AIRAM s. r. o., teda sťažovateľky. Zmena vlastníka obchodnej spoločnosti je podľa názoru sťažovateľky dôvodom na zrušenie zaistenia nároku poškodeného. Súčasne sťažovateľka uviedla, že bola porušená zásada rovnosti zbraní, pretože jej síce bolo doručené vyjadrenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k jej sťažnosti, bola jej však odopretá možnosť vyjadriť sa k jeho stanovisku. Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že najvyšší súd rozhodoval v čase, keď sťažovateľke ešte neuplynula ani lehota na podanie vyjadrenia, ktoré nebolo najvyššiemu súdu predložené.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením špecializovaného trestného súdu

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

15. Sťažovateľka bola v prvostupňovom konaní v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku oprávnená dovoľávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti na najvyššom súde, ktorému ako súdu sťažnostnému prislúchalo preskúmať postup špecializovaného trestného súdu. Túto možnosť sťažovateľka využila, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup špecializovaného trestného súdu, pretože jeho namietaný postup a aj rozhodnutie preskúmal najvyšší súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľky.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu

16. Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

17. Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

18. V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové

a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

19. Z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu namietaného postupu a uznesenia najvyššieho súdu, ktorý napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, ktorý nevyhovел jej návrhu na zrušenie zaistenia, a preto podstatným pre rozhodnutie v tejto veci bolo zistenie prípadnej existencie zákonných dôvodov zrušenia zaistenia majetku sťažovateľky.

20. Podľa § 50 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ak je dôvodná obava, že uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom bude marené alebo sťažované, možno nárok až do pravdepodobnej výšky škody zaistiť na majetkových právach právnickej osoby, v ktorej obvinený

a) má majetkovú účasť alebo

b) je štatutárnym orgánom, členom štatutárneho orgánu, členom iného orgánu, prokuristom, vedúcim organizačnej zložky podniku, ktorý je zapísaný do obchodného registra, alebo vedúcim podniku zahraničnej osoby, ktorý je zapísaný do obchodného registra,

c) ak je na podklade zistených skutočností dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin, za ktorý je trestne stíhaný obvinený, bol spáchaný v mene alebo v prospech tejto právnickej osoby.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného poriadku zaistenie sa zruší,

a) ak zanikne dôvod, pre ktorý bolo o zaistení rozhodnuté,

b) ak bolo trestné stíhanie právoplatne zastavené alebo ak sa skončilo právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom alebo

vyplatení viacerými daňovými úradmi v úhrne 4.887.821,76,- €, spôsobená škoda v celkovej výške 4.248.488,69,- €. Spoločnosť AIRAM, s.r.o. sa podľa obžaloby podieľala na skutkoch pod bodmi 31 až 43 a neoprávnene si mala uplatniť nadmerný odpočet DPH v celkovej výške 353.456,33,- €, z ktorého jej bola daňovými úradmi vyplatená suma 277.405,95,- €.

Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo 16. októbra 2014 sp. zn. VII/1 Gv 205/11/1000-205 v spojení s uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 15. decembra 2014 sp. zn. Tp 98/2014 boli podľa § 51 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v predmetnej trestnej veci zaistené finančné prostriedky spoločnosti AIRAM, s.r.o. so sídlom Galanta, Jas 939, IČO: 44923813, nachádzajúce sa na internom účte spoločnosti v banke Oberbank AG, pobočka zahraničnej banky v SR č. 6161026858/8370. Zároveň podľa § 50 ods. 2 Tr. por. boli zakázané spoločnosti AIRAM, s.r.o. akékoľvek dispozície s peňažnými prostriedkami na uvedenom účte do výšky 277.252,60,- €. V čase zaistenia boli na tomto účte finančné prostriedky vo výške 113.929,11,- € a disponantom bola v tom čase obvinená [REDAKOVANÉ], konateľka spoločnosti.

V predmetnej veci už senát najvyššieho súdu rozhodoval, a to o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu z 21. októbra 2016, ktorým špecializovaný trestný súd zaistenie zrušil a na základe sťažnosti prokurátora senát najvyššieho súdu uznesením z 12. januára 2017 sp. zn. 5 Tost 46/2016 napadnuté uznesenie podľa § 194 Tr. por. zrušil, čím zaistenie nároku zostalo naďalej v platnosti.

Sťažnostný súd ďalej zistil, že k prevodu obchodného podielu spoločnosti z [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] došlo na základe zmluvy, ktorá bola do obchodného registra príslušného súdu doručená 21. marca 2017 a jediným konateľom spoločnosti AIRAM, s.r.o. sa stal [REDAKOVANÉ]. Z uvedeného vyplýva, že k prevodu obchodného podielu spoločnosti a tým aj ku zmene jej konateľa došlo krátko po rozhodnutí najvyššieho súdu. V tejto súvislosti sťažnostný súd pripomína, že zmena vlastníka v obchodnej spoločnosti nemá vplyv na zrušenie zaistenia. Nový spoločník nadobudnutím obchodného podielu prevzal obchodnú spoločnosť so všetkými právami a záväzkami spoločnosti, ako aj obmedzeniami, na ktorú skutočnosť správne poukázal aj prokurátor vo svojom vyjadrení k návrhu na zrušenie zaistenia. Súd prvého stupňa preto postupoval v súlade so zákonom, keď návrh nového konateľa spoločnosti zamietol.“

23. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa stotožnil s názorom špecializovaného trestného súdu, že naďalej sú splnené podmienky pre zaistenie majetku sťažovateľky, keď za rozhodujúci považoval moment, kedy došlo k zaisteniu majetku. Podľa názoru ústavného súdu sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľky, že dôvodom zrušenia zaistenia jej majetku je skutočnosť, že v súčasnej dobe nie sú splnené zákonné podmienky pre zaistenie jej majetku, pretože existencia týchto podmienok bola relevantná len v čase rozhodovania o zaistení. Zmena podmienok, ktoré tu boli v čase zaistenia nároku poškodeného, nie je dôvodom zrušenia zaistenia podľa § 51 ods. 1 alebo ods. 2 Trestného poriadku.

24. Z týchto dôvodov preto ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, na základe ktorého bola zamietnutá jej žiadosť o zrušenie zaistenia jej majetku, keď nezistil dôvod na jeho zrušenie, za súladný s Trestným poriadkom, a teda ústavne akceptovateľný. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

25. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu

26. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy z dôvodu, že sťažovateľke síce bolo doručené vyjadrenie prokurátora

k jej sťažnosti, avšak nemala možnosť naň reagovať v súdom stanovenej lehote, pretože najvyšší súd rozhodol o sťažnosti v čase, keď jej ani neuplynula lehota na podanie tohto vyjadrenia, ústavný súd poukazuje na to, že pri posudzovaní dodržania základných práv a slobôd ústavný súd štandardne vo svojej judikatúre uplatňuje zásadu priority materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, resp. ochrane základných práv a slobôd (napr. IV. ÚS 99/2010, IV. ÚS 196/2011, PL. ÚS 100/2011, III. ÚS 342/2011, IV. ÚS 10/2014). Z uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že konanie o zrušenie zaistenia majetku v trestnej veci iniciovala svojím podaním sťažovateľka, ktorá v ňom mala možnosť uviesť všetky argumenty, ktoré považovala za významné a potrebné a ktoré tvorili podstatu rozhodovacej činnosti špecializovaného trestného súdu. Súčasne sťažovateľka mala možnosť svoje argumenty prípadne rozšíriť a doplniť v sťažnosti podanej proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, na základe ktorej rozhodoval sťažnostný súd. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia napokon uviedol, na ktoré skutočnosti uvedené prokurátorom vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľky prihliadal, pričom z ich obsahu nevyplývajú žiadne také (nové) podstatné faktické a právne skutočnosti, ktoré nemohli byť sťažovateľke už známe a ktorých uplatnenie prokurátorom by sťažovateľka nemohla predpokladať. Z uvedeného dôvodu sťažovateľkou namietané pochybenie v postupe najvyššieho súdu v napadnutom konaní podľa názoru ústavného súdu nedosahuje taký ústavnoprávny rozmer, ktorý by vytváral priestor pre možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označeného práva, a preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny postupom a uznesením najvyššieho súdu

27. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu namietanej nezákonnosti napadnutého uznesenia, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že inštitút zaistenia je považovaný za preventívne opatrenie, ktorým štát využíva možnosť

zabezpečiť právo poškodeného účinne uplatniť svoj nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, zaistením majetku obvineného, resp. zaistením jeho majetkových práv. Záujem na zachovaní majetku obvineného na účel odškodnenia poškodeného patrí k nespochybniteľným legitímnym účelom, resp. dôvodom zasahovania do vlastníckeho práva, ktoré je realizované prostredníctvom ustanovení Trestného poriadku (I. ÚS 176/09). Uvedené nepochybne platí aj v prípade, ak je nárok poškodeného zaistený na majetkových právach právnickej osoby uvedenej v § 50 ods. 1 Trestného poriadku. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017